

[Vnesite besedilo]

Copy right: reg. AAS R- 040/ 03
Saša Pavček, Rožna dolina c. II št. 4
1000 Ljubljana , Slovenija
e- mail: Sasa.Pavcek@guest.arnes.si
Tel: 00386 0 41 399 480

SAŠA PAVČEK

Čisti vrelec ljubezni
(Tragikomedija)

Mojemu sinu

September 2003

© Saša Pavček

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Osebe

ANAMARIJA, igralka srednjih let

PETER, njen mož, univerzitetni profesor, likovni pedagog

BRUNO, kmet srednjih let

IDA, študentka – absolventka pedagoške fakultete

MARINO, dvanajstleten prizadet deček, na odru ga ne vidimo, čuti se le njegova prisotnost za odrom

Čas dogajanja:

štirje letni časi leta 2002.

Prvi prizor

HLEV

ANAMARIJA, BRUNO

BRUNO *se pogovarja s kravo*: Ojla, Stella, o, lepa Stella. Lepa. Na, boš dobila. Eko, tu je za danes. Ja, je zaduoste. Ma, te ne hujšam, dej, mona. Jémaš zaduoste. Dej prvo mleka, pole boš dobla 'manjar', orko. Vidjo, neče mervat. Še slabša ku babe si ti! Ma ja, samo de je puhen vamp, pamet pej uod zajca. Ja, pridna, lepa punca naša. Bella mia, bella! Ne stuj lizat, dej, sem ves moker od tega tvojga jezika.

Trkanje.

Ja? Kdu je? Naprej! Štala mende ne bo mela zvonca, kej smo v hotele?

Vstopi Anamarija.

Uj, vidjo, je pršla sosedka iz mesta. Moje šožalje.

ANAMARIJA: Hvala.

BRUNO: Alora, je prodano vse?

ANAMARIJA: Aa. Ne, noče noben.

BRUNO: Ma, sej ni dosti za prodat, je že prej tvoj tastari vse zafurou. Je šlo več po grle ku kam. Je taku?

ANAMARIJA: Mhm. Kaj hočemo, vsak po svoje.

BRUNO: Ma ja, dej. Je taku, ne.

Premor.

Ben, se nismo vidle stu let, je res taku? Buh dej. **Ji da roko.** Ne se bat, dej, mam čiste roke, me jih je lih zdej krava ...

ANAMARIJA: Dober dan.

BRUNO: Sej se poznamo uod mičkenga, se ni treba delat, da ne.

ANAMARIJA: Ja, ma ... je minilo dosti let.

BRUNO: Kaj misleš, de bodo leta stale ku drvo?

ANAMARIJA *se zasmije*: Kot jaz zdaj?!

BRUNO: Kaj, te je strah stopit v drek? V mestu se delaste, de ga nimaste, ma ga je dosti, se čita po časopiseh.

ANAMARIJA: Koliko glav pa imate?

BRUNO: Me ni treba vikati, kaj se ne zna, kdu je starši?!

Jo gleda.

Tebe pej znaju uštimit na televiziji. Ma, taku pej ... ha, ha ha. Dej, ne zamerit, sej zgledaš mlajša uod mene, dej. Ma – in verità – nisi.

Poje, molze.

Stara baba na kamin, mlada pej na muoj kušin ...

Sej se ne splača met dosti živine. Kmet danes je slabše ku ... Zdej sem za vse sam, pole pej delaj ku žval! Ma, kej čem, lačen pej tudi ne bi bil rad. Pole se ne da niti srat, je res taku?

ANAMARIJA: Hotela sem prosit, če lahko malo popazite na hišo, na žalost ne morem prihajat, delam.

BRUNO: Ma ja, dej, lámko, lámko, sej smo sosedje ... A, téžko, ja. Je téžko. Na, boš mleka, je frišno.

ANAMARIJA: Ne, hvala, mleka sploh ne ...

BRUNO: Če ne piješ mleka, se ti prej posušijo, znaš. Ha, ha. Pej malo šnopca, biš?

ANAMARIJA: Ne, ne pijem, hvala.

BRUNO: Ma, kej se delaš fino, pej u teatre ga tude neč ne pijeste, al kaj?

ANAMARIJA: Ne vsi. Se bolj govori, kot je res.

BRUNO: A, ga biksate, ga! Na zdravje.

ANAMARIJA: Na zdravje.

BRUNO: A, videš, sej gre tude tebe po grlu.

ANAMARIJA: Včasih mi paše, potem imam pa slabo vest.

Mukanje krave.

BRUNO: Ala, Stella, mir. Dej mir! Čaki, zdej boš vidla, ti, ku mene uboga moja Stella!

Privije tranzistor, oglasi se stara italijanska popevka, lepa, čustvena; Bruno popeva zraven, po refrenu se krava umiri.

BRUNO: 'Parla mi d'amore, Mariu' ... Eko, si vidla!?

ANAMARIJA: Kaj, to si jo ti naučil?

BRUNO: Ja! Uona je moja Stella, Stella sez San Rema.

ANAMARIJA: Pri vas ste vedno znali z živalmi, še moj oče je rekel.

BRUNO: Uon je bil žival, ja.

ANAMARIJA: Včasih je bilo težko z njim, ampak ni bil slab.

BRUNO: Kuker za koga.

Premor.

ANAMARIJA: Lepa pesem, ne? Od majhnega jo ...

Pijeta. Bruno popeva refren.

BRUNO: 'Tutta la mia vitta' ... Ma, kaj čem govort – zame je končano vse. Sem zgubo sina, ki ma bogi revež bolano glavo, je uno, no ... autista! Ne, autista je šofer. Mah, sfrdirban je, bogi moj Marino! A, ja! ... Sem zgubo ženo, ki je ne maram več videt, trinajst let lagat! Tolko ku živi en pes. Orko. So jo dali gor v grad, sej znaš, gor, ki je bolnica za munjene.

ANAMARIJA: Albinco?

BRUNO: Ja. Je ratala matasta, ne ve več neč, krišto dijo! Ma, kaj čem naredit zdej jest, sam sez Marinotem? Je téžko, je idiota, ne.

ANAMARIJA: Sem slišala ja, da je ...

BRUNO: Ne zna neč, neče poslušat neč, kašenkrat naredi vse v posteljo ... Škifo! Ga ne morem rihtat. Zdej ga hočejo dat tudi njega gor v grad, ma se mi smili, pišče mičkeno. Tam se gre umret ... Bi se najrajše ustrela, ma kaj čem, kdu bo gledal žval? Kdu? Ma, jest nimam srca, de bi pustu živali same. Vidi, kašen lep konj ... Ti dopade? Sej ne naredi neč, ga láchko božaš.

ANAMARIJA: A lahko?

BRUNO: Láchko, láchko. Vidi, ki te mara, si vidla.

ANAMARIJA: Ja, lep si, lep ... priden.

BRUNO: Marija, bi te prosil eno stvar ... Pridi namalo bližje, dej!

Ona pristopi, gledata se, popevka še vedno igra.

BRUNO: Ajeja. Še zmeraj ista ... ti si bila moja 'amore'. Mi nisi šla z glave vsa ta leta.

ANAMARIJA: Bruno?!

BRUNO: Ne, ti nečem neč, dej, kaj te je strah!? Sem te hotel prosit samo za eno ... forte močno uslugo.

ANAMARIJA: Ja, lahko, seveda.

BRUNO: Kaj bi ti lahko kej naredila za Marinota?

ANAMARIJA: Ja, ne vem ... Kaj pa bi?

BRUNO: Pošlušej, Marino je, uon je, in verita, ku be reko ... tvoj brat.

ANAMARIJA: Brat?

BRUNO: Napol, bi se reklo.

ANAMARIJA: Kaj je?

BRUNO: Ja, je taku.

ANAMARIJA: Ne, ne verjamem.

BRUNO: Tudi meni mi ni šlo v glavo, ma je taku. Ti bom razložo ... Tvoj stari je bil prasc.

ANAMARIJA: Čakaj, no- to je pa malo preveč ... Hočeš reči, da ...

BRUNO: Ja! Je slábo, ja, ma kar je je, a.

ANAMARIJA: Ni mogoče. Kje pa je ta otrok?

BRUNO: Notri v kamri je zaprt, on ni za ljudi.

ANAMARIJA: Ga grem pogledat.

BRUNO: Ne! Ne danes, dej. Znaš, ga še nisem zrihtal ... Marija, ti, ki si taku poznana, kaj bi lahko kej naredila zanga? Bi ga mogoče ti vzela za namalo časa, a? Da ne bi šel gor, u grad za munjene. Pošlušej, ma, on ni slab, je namalo idiota, ma je zlati uotrok ...

Poje hkrati s popevko.

'Gli occhi tuoi belli brillano' ... ima take oči ku ti, taku bul ... temne, ku murje.

Močna napetost med njima, zadržujeta jo.

Drugi prizor

MODERNA MEŠČANSKA DNEVNA SOBA

ANAMARIJA, PETER

ANAMARIJA: Zločinec svojega zločina ne občuti, žrtev pa ne svoje nedolžnosti.

Ta reva, mama od tamalega je popolnoma uničena.

PETER: Zakaj se takoj vživljaš? Brez zveze imaš spet slabo vest.

ANAMARIJA: Nisem kriva, če je moj oče to naredil.

PETER: Pa saj to ti govorim.

ANAMARIJA: Ne morem verjeti, da je res. Ves čas premišljujem, če ni to kakšna past, kakšna kmečka finta, kako kaj izvleči iz tistih, ki imajo.

PETER: A ja, da imaš kaj? Kaj pa imaš?

ANAMARIJA: Ne, on me ne bi izrabil. Skupaj sva se igrala, ko sva bila majhna. Fejst fant je, Bruno.

Zazvoni Anamarijin prenosni telefon.

Prosim? Kostumska vaja ob pol dvanajstih. Ja, v redu, hvala.

Ni imel posebne sreče v življenju. Tam gor je ostal, potem pa še ta defekten otrok, saj ga ima rad, samo sam ne zmore ...

PETER: Ne moreš vsega nase vzeti! Saj nisi ti otroka naredila, ampak tvoj tastar, če ga je ... Če ga je, ga je, pa kaj potem?!

ANAMARIJA: Kaj?! Moj oče je bil! Oče je oče, ne?! Kadar ni pil, je bil v redu.

Alkohol je hudič.

PETER: Ti zdaj misliš mene, kaj! Kdo že tri mesece ni poskusil, kdo?

ANAMARIJA: Nisem mislila tebe, ampak ... Če ne zdržiš brez ..., pa pojdi, pa se ga nažri, če ti to paše. Samo nekaj ti povem, če boš pil, te bom vrgla ven!

PETER: Kaj boš?

ANAMARIJA: Če boš pil, ko pride tamali, te bom vrgla ven!

PETER: Čakaj malo, kdo pride sem? Tamal idiot?

ANAMARIJA: Ne govori tako! Peter, polbrat bi bil to, a ne?

PETER: Jebenti, si ti naivna! Kmetavz ti reče, da je tvoj tastar njegovo ženo, ti pa takoj: »Moram poskrbeti za bratca!« Po zakonu je otrokov oče ta kmet! Pa kakšnim zgodbam ti nasedaš! Ne biti tako neumna, no. Kje pa piše, da je tvoj tastar foter, no, kje piše?

ANAMARIJA: Vem. Ona sama mi je povedala.

PETER: Pa ne da si šla k njej?!

ANAMARIJA: Ja.

PETER: V norišnico?! In ti kar verjameš eni zblojeni babi?

ANAMARIJA: Mhm.

PETER: Pa to ni res!

ANAMARIJA: Ne morem je pozabiti: spačen obraz, gledala je vame s tistimi praznimi očmi, ki nekaj pričakujejo. Kar naenkrat pa začne z visokim, otroškim glasom govoriti: »Tatko je lačen. Boš pokazala, kje imaš klobasice? Ne samo te klobasice na rokici, tudi na nogici ima moja pupca klobasice, boš pokazala, kje so te lepe klobasice, so se kaj poredile, a so suhe muhe?« Samo oče je tako govoril.

Spomnim se.

PETER: A tebi je to govoril?

ANAMARIJA: Jaz sem bila debela.

Premor.

Tudi ko se je poročila, ni nehal, še sta se šla 'klobasice'. Bruno pravi, da ni vedel.

Da mu je oče dosti pomagal, pa tako ...

Vzdih.

In kaj naj zdaj? A naj pustim fantka v tisti grozni bolnici? Grad za munjene, rečejo tam. Bruno me je prosil, naj ga vzamem za kakšna dva tedna, toliko da pride žena nazaj.

PETER: Ne me zajebavat s takimi fintami! Od kod ta tvoja samaritanščina, od kod? Pa kam naj ga dava? Glej, jaz že tako nimam nobenega časa, a lahko vsaj ko sem doma, v miru delam? Zadnjo sliko sem naredil pred ...

ANAMARIJA: Samo začasno. Bruno je v šoku.

PETER: Bruno, Bruno! Zakaj delaš njemu uslugo?

ANAMARIJA: Ne vem, mogoče jo pa sebi.

PETER: A, to je to! Ni še zadosti slave, gospa se hočejo proslaviti še z dobrim delom.

Ja no, pa tako povej, madona, se bomo vsaj razumeli.

ANAMARIJA: Ne bodi nesramen! Ne morem drugače, to je moja kri.

PETER: Točno! Kmečka, debilna kri. Ej, jebe se mi ta tvoja nova žlahta! Kako si pa to predstavljaš, a? Boš kar vzela idiota sem, ali kaj? Ne morem verjeti!

Premor.

Ponižuješ me. Ko sem pa jaz hotel otroka, takrat pa ne, za nič na svetu ne.

ANAMARIJA: Takrat nisem mogla, potem pa ni bilo več ...

PETER: De de de, 'nisem mogla, nisem mogla!' 'Ni se mi dalo', ne pa 'nisem mogla'!

Anamarijin telefon zopet zvoni.

ANAMARIJA: Dobro veš ...

Prosim? V četrtek ne morem, dopoldne vaja, popoldne radio, zvečer predstava.

Ja, sem na poti, takoj bom tam ...

PETER: Treba je bilo snemati tisto slovensko sranje! Stupidne cineastične fantazme!

Pojdi nekam, ti - Marija Pomočnica! Če pride Idiot, jaz grem, ti je jasno?! In stanovanje je moje, upam, da ti je tudi to jasno! (*bolj zase*) Ženska zmedena ...

Tretji prizor

MEŠČANSKO STANOVANJE

ANAMARIJA, IDA, MARINO

ANAMARIJA: Dober dan, me veseli, da ste se prišli. Izvolite, kar pojdite naprej, takoj pridem.

Ida sama v prostoru, Anamarija se naglo vrne.

ANAMARIJA: Oh, te sosede, vse hočejo videti fantka. Izvolite, usedite se.

IDA: Saj je kul, bi kar stala.

ANAMARIJA: No, prav. Varstvo bi rabila ob različnih urah, vsekakor zvečer od šestih do enajstih, pol dvanajstih. Marino ima skoraj dvanajst let, ampak ni ... Saj veste, ne more biti sam.

IDA: Ja, poznam take otroke. Sem že delala z njimi. Nekaj časa sem tudi študirala defektologijo, tako da imam prakso z njimi.

ANAMARIJA: A res, kje ste pa delali?

IDA: V zavodu, no pa tudi na domu. Ljudje take otroke skrivajo, kot da so kužni. Pri vas ste gotovo bolj normalni. Profesorja Rotarja poznam s fakultete. Uživam na njegovih predavanjih.

ANAMARIJA: Pa vam to ne bo ...

IDA: Zakaj? Delo je 'job'.

ANAMARIJA: Aha. Veste, moj mož je zadnje čase večkrat odsoten. Ga ni doma. Če je pa doma, je pa tudi odsoten. *Se zasmеji.* Potrebuje mir, zlasti če slika. Otrok ga nikakor ne sme vznemirjati. To morate res paziti, prosim. Nikakor. Glede na vaša priporočila vam popolnoma zaupam.

IDA: OK.

ANAMARIJA *jo pogleda v oči, poudarja vsako besedo posebej:* Popolnoma vam zaupam.

Izroči Idi ključe.

IDA: V redu. Hvala, bom pazila, itak. Metode so lahko različne, glavno, da je cilj znan.

ANAMARIJA: Občutljiv otrok je, boste videli. Pa trmast tudi, se mi zdi ... no, tudi jaz ga šele spoznavam. E ... on ni naš ... mislim, ni otrok mojega moža, no, saj tudi moj ni, ampak jaz ga moram vzeti za svojega, ne moram, hočem ... ja, hočem. No, vsaj za zdaj, dokler se ne uredijo zadeve ... njegovi starši niso ... mama je bolna, oče ... e ... To so nekoliko zapletene zadeve ... ne vem, kako bi to povedala ... sploh ne vem, kako bo to šlo ... no – tukaj je kopalnica, tukaj kuhinja, tam je njegova soba ... Pripravila sem plenice, pa brisače za vas. Aja, pa tele stvari za njega ... ne vem ... saj boste preverili, če še kaj manjka, a ne?

IDA: Ja, itak.

ANAMARIJA: Ravno zaspal je, boljše, da ga zdaj ne vznemirjava, a ne?

IDA: Samo pogledam.

ANAMARIJA: Bi malo pokukali? No, samo potihem.

IDA *pogleda v sobo, zakriči.*

Četrty prizor

DNEVNA SOBA

ANAMARIJA, PETER, IDA

Ida odhaja, vstopi Peter.

IDA: O, oprostite gospod profesor, nisem vas ...

PETER: Dober večer. A, a vi ste ta, ki že ves mesec hodi k nam?! Me veseli.

IDA: Dober večer. Ida.

PETER: Saj midva se pa ...

IDA: Ja, s fakultete, ja. Absolventka. Na vajah ste mi rekli ...

PETER: ... da je treba biti konceptualno drzen.

IDA: Trezen.

PETER: Zrezek.

IDA: Trezen.

PETER: Mmm. Diši. Kaj sem rekel – trezen? Kaj mi je pa bilo, a sem bil pijan? Haha.

Ja, ja, ja ... A, ja, točno! Akvarel!

IDA: Ja, tak ... e ... očitno malo premalo drzen.

PETER: Spomnim se, vem: ultraviolet, fuksija-roza, akvamarin obris, ni bilo slabo, sploh ni slabo ... harmoničen spekter.

IDA: Prav, samo da vem, kako je treba. Itak.

Nekaj ji pade na tla, skloni se, da bi pobrala.

PETER *pobere predmet, ga vrže v zrak*: Ne sklanjajte se k tlom, če vam lahko pade z neba.

IDA *ulovi predmet*: Hvala lepa. E ... na svidenje.

PETER: A že greste?

IDA: Ja, za danes sva gotova. Je pa res živahen, prav zdelal me je tale vaš tamali. Sem vzela s sabo za študirat, če bi slučajno kaj zaspal, pa nič. Oprostite, upam, da ni kaj narobe, malo sva gledala vaše barve. Rdeča mu je všeč.

PETER: Rdeča?

IDA: Ja, izgleda, da ima fant nekaj agresije.

PETER: Rdeča barva je -- simbolno – kaj?

IDA: Energija, impulzivnost ...

PETER: Mladost, zdravje.

IDA: Bogastvo, moč.

PETER: Izredna naravna privlačnost, lepota ...

IDA: Oblast, drznost ...

PETER: Drznost?! ***Se široko zasmeji.***

IDA: Osvobajajoča barva.

PETER: Točno – barva imperatorjev!

IDA: Barva pozitivnih življenjskih občutij: toplina, sonce ...

PETER: Feniks –

IDA: – nesmrtnost!

PETER: Psihološke učinke rdeče določa njena fizična povezanost z dvema
substancama: z ognjem in s krvjo.

IDA: Kri je sedež duše.

PETER: Jasna, svetlo rdeča simbolizira?

IDA: Srce. Moškega.

PETER: Temnejše rdeča?

IDA: Žensko. Trebuh.

PETER: Trebuh ali temnejše srce?

IDA: To je isto. Srce je organ želje. Trebuh nagona.

PETER: Strast?

IDA: Animalična strast, telesna ljubezen v vseh oblikah ...

PETER: Orgiastična energija, prodor ...

IDA: ... spoj. Barva združitve.

PETER; IDA: Barvni zenit!

IDA: Sreča ...

PETER: Najsrečnejša barva!

Iz kuhinje pride Anamarija.

PETER: Iz česa jo pridobivajo?

IDA: V antiki iz bročeve korenine in ...

PETER *s pogledom oplazi Anamarijo*: Uši!

ANAMARIJA: O, živijo, nisem slišala, kdaj si prišel.

PETER *Idi*: Navadno povezujem z rdečo barvo tudi pekel.

IDA: Sovraštvo?

PETER: Jeza. Histerija.

IDA: Zariplost. Nemški pregovor pravi: 'Heute rot, morgen tot!'

PETER: Jutri! Jutri mi prinesite indeks, kar se mene tiče, ste dobili deset!

IDA: A res? Ja, prav, pa bom. Itak.

PETER: Lahko noč.

IDA: Lahko noč.

ANAMARIJA: Lahko noč.

Ida odide.

PETER: Mm, lepo diši.

ANAMARIJA: Si lačen, boš jedel?

Peter opazi, da so njegove barve in slikarski pribor razmetani.

PETER: Jebenti boga, kdo je to naredil? A? Kdo je brskal po mojih barvah? Mater vam!

ANAMARIJA: Saj bom takoj ...

PETER: Kaj, kaj boš takoj! Kaj je bilo treba tega Idiota vlačiti domov, kaj? Si rekla začasno, zdaj se je pa kar razlezel!

ANAMARIJA: Peter, oprost, ne gre drugače ... Pomiri se, prosim, se bo zbudil.

PETER: Pa naj se! Jebenti, jaz tudi njemu ne brskam po pleninah, mater božjo! No, poglej, poglej, kaj je zdaj to?! Pusti me pri miru! Ej, zgini, zgini ven!

Anamarija odide.

Ne, ne bom, ne bom se pomiril. Zanalašč! Zanalašč ne! Do kdaj bo še tako sranje pri nas doma? Do kdaj? Dosti imam tega! Nimam več miru! Še med slikami mi šari s tistimi svojimi skrivenčenimi prsti!

Zagleda nekaj, kar pritegne njegovo pozornost, prijetno šokiran vzkligne.

PETER: O, madona, o, madona ...

Peti prizor

DNEVNA SOBA

PETER, IDA, MARINO

PETER: A veš, na kaj sem jo ujel, mojo ženo? Oprosti, ker o njej ...

IDA: Ne, me ne moti, ti kar ... , me zanima.

PETER: Na sneg.

IDA: A ja?

PETER: Kupil sem jo s snegom.

IDA: Poceni, bi rekla.

PETER: Ne, takrat je bilo drugače, je bila še zelo mlada, mlad plen. No, vso noč smo ga pili v Študentu, fino smo se imeli, ampak me je nekaj gnalo, moral sem k njej, čeprav ni bilo blizu, pa še snežilo je ... sem gazil do tistega dijaškega doma, mater! Trmast ... hotel sem jo dobiti – takoj in za zmeraj. Zapečatiti!

IDA: Človek zmage, ni kaj. Ista jaz.

PETER: Vrgel sem kepo v njeno okno in prišla je. Bled obrazček je strmel vame, preplašeno, malo naivno. Nekaj je zmigala, da ne more ven, jaz pa sem ji z rokami kazal tako veliko srce. Dobro, a ne?! Mahala mi je, naj grem stran, bala se je. Jaz pa, a veš, kaj sem jaz? Slekkel sem se do nagega!

IDA: Vau!

PETER: Jebešmimater, da sem se! Ha! Najprej plašč, flek v sneg, potem pulover, pa majico, buljila je vame, jaz sem pa užival! Sezul sem škornje in potem slekel hlače, vse kar z gatami vred sem zmetal v svež sneg in – stal. Stal sem tam pod cestno lampo ... ona ... ona je pa čisto zmrznila! Čisto trda je buljila vame! Zledenela je. Mene pa ni zeblo, si lahko misliš? Niti malo ne. Čisto noro.

IDA: Ti si čisto odštekan!

PETER: Tak kot en razbeljen plavž, kot žareče jeklo sem bil; ti, kot da bi bil tudi brez kože – odrt, a si predstavljaš? Sploh je nisem čutil, ampak snežinke pa sem, bele flike so padale name, lepile so se mi na skalp, na moje krvave mišice. Dober 'filing'!

IDA: Frajer!

PETER: Ana je pa pritisnila obraz na okno, tako ... proti meni, nepremično me je gledala v oči in me poljubila. Take ogromne, žabje, mokre ustnice je prilepila na šipo. Zmagal sem! Vedel sem, da je moja, za zmeraj! V moji oblasti bo punca – od zdaj pa do konca! A veš, da sem šele doma spet začutil kožo. Začelo me je tresti. Mater, tako me je zeblo, da sem zlezal k mami v posteljo. Daj, ne se smejat, no ... če sem se pa bal, da bom zbolel! Jah, saj je res deplasirano, tak osvajalec, pa se tišči v puter tiste roza flanele. Ampak, kaj hočeš, tak sem bil!

IDA: Pa mama?

PETER: Nič, pokojna je, revca. Zmeraj si je želela, da bi bil jaz najmanj ... Rodin!

IDA: On je pa dobro izkoristil svojo ljubico.

PETER: Eh, to trdijo feministke, da je Camille Claudel da da da ..., pa kaj še?! Rodin je Rodin, pizda.

IDA: Ja, itak ni dokazov. Nima veze. Ti, ampak, kako pa sta vidva z ženo? Mislim ... e ... pravijo, da 'tako kot se zveza začne, taka je', a?

PETER: Ja, točno. 'Poljub skozi šipo.' Še zmeraj je šipa med nama, ne vem, zakaj.

Srkne, povleče cigareto.

Najin prvi akt – nemogoče! Pa tudi naslednji so bili nekaj matematičnega, nekakšna geometrija, presek množice, premica v prizmi. Nikoli nisem čutil drugače. Bal sem se prestopiti meje tega geometrijskega lika, ker – prvič – v sebi nisem čutil, da to sploh zmorem, nisem je mogel ... nisem je ... povsem sprejel, ali kaj? Kurc – rad je nisem imel. In – drugič – nisem hotel razbiti tega kristalnega neskladja. Te predvidljivosti, zanesljivosti, neranljivosti. Vedel sem, da prava ljubezen boli, bolečine pa že kot otrok nisem prenesel, niti najmanjše bolečine.

IDA: Ti, jaz tudi ne.

PETER: A veš, enkrat me je stari oče zasačil s prijateljem. Cefrala sva mačko, ha ha ha ... potem sva se stepla in na koncu sva si jih kazala. Tastar je vse to gledal, vse! Prasec ni niti pisnil, ko sva mučila mačko, tudi ko sva se slačila, ne. Stari je hotel videti, kako se bova prijemala za pimpla, razumeš.

IDA: Mhm.

PETER: Šele ko sva se s tem prijateljem razšla, me je poklical, potegnil je pas in ...
živeli!

IDA: Na zdravje ...

Pijeta.

PETER: Kako me je mlatil! Zvijal sem se po tleh, pa ni nehal. Ne! Šele ko sem bruhal rdečo packo, je kot kakšen avtomat nehal – crknil je, in šel v hišo, ne da bi sploh pogledal.

Premor.

Čez leta sem poskušal racionalizirati to 'zadevico'. Prišel sem do teze, da mi je takrat ta kreten 'operiral' dušo. Nimam več 'tistega', nič nimam ... nimam fantazije, nimam želje, nimam čustev, zato sem v bistvu, na en način – popoln! Predvidljiv, natančen. In oster, kadar je treba. Če se mi to ne bi zgodilo, bi imel verjetno blazno moč! Eno noro potenco! Najbrž se ne bi mučil s temi ploskvami, ki jih hočem poslikati, pa mi ne rata. Ziher bi kar špricalo od mene! Na, kdaj sem se pa polil? Daj cunjo.

IDA: Ne, travma je full dobra. Umetnik s kompenzacijo preživi, transformira negativne izkušnje in ustvari novo vrednoto.

PETER: Teoretično mogoče. Hvala. Samo jaz nimam, nimam tega ... notranjega ... vzvoda, da bi me vleklo. Ampak se ne vdam! Ne! Svoje življenje bom peljal na lovorike! Važno je, da obvladujem situacijo, da sem voditelj! Več kot umetnik – strateg!

IDA: Čisti um zmaga, itak!

PETER: Uživam, ker mi zmeraj uspe. No, v glavnem ... ali kaj?

IDA: Ja, zame, ja. Absolutno.

PETER: Ti, poglej to kurčevo vazo. A jo vidiš, te vprašam. Mm, a jo?

IDA: Mhm.

PETER: Jaz se pa že dvajset let matram, da je ne bi! Dala mi jo je tale moja, njeno prvo darilo meni, jebenti! Kdo je že videl, da decu prineseš vazo?! Ajde, dobro, če bi bila flaša ali pa kakšna majolika, tako za štos, ampak vaza, najbolj malomeščansko darilo. Nima veze, se delam, da je ne vidim, ampak, pazi, od takrat do danes sva se že petkrat selila, jaz sem jo enkrat namenoma pustil v

starem stanovanju, a mi je ni hudič babji lepo zavito, v cele sloje, kot čebulo, prinesla nazaj! Za crknit. Čebula. Potem sem jo enkrat, ko sva se spet nekaj selila, vrgel v smeti, kot po pomoti; sosedu, ki je tako malo za štos brskala po smeteh, pa jo je zvelkla ven in jo vsa vesela, da je naredila dobro delo, odrešeniško, pa to, prinesla moji nazaj; moja pa, tudi vsa vesela, da imam spet svojo vazico na štafelaju! Alabaster. Kurc, sem jo enkrat vrgel vanjo, mi je šlo vse na živce, pa se ni razbila. Ne! Ta ženska prefrigana jo je ujela in rekla, kako moram razbiti tisto, kar imam najrajši. Saj ne vem, kaj je s tem mislila, a sebe ali ta kič. Ampak človek se vsemu privadi, zdaj se delam, da je ni. Da ni nje in da ni tele dekoracije ... A ti rada fukaš? Oprosti, no, saj nisem tako mislil, znam biti direkten, se ne delam finega, se nočem pretvarjati, razumeš. Če sem te užalil, povej. Nič ti ne bom zameril, če boš jezna, nič ne zamerim, samo hotel bi vedeti, ker, a veš ... moški znajo biti svinje. Znajo. Ampak s tabo ne bi mogel. Je ... je, je drugače. Mogoče bi s tabo lahko našel tisti presežek, kot slikar, ne samo kot moški ... A? Kaj misliš?

IDA *molči.*

PETER: Vem, da imaš ti ene skrivnosti pred mano, pa ne se bati, še nobene nisem ubil.

O, ja. Še nobene.

IDA: Ne?

PETER: Za koga me pa imaš? Ne me tako gledati. Ti, ti ljubica ubijaš, ti! Fatalka moja mala.

IDA: Peter, kaj če se zbudi?

PETER: Idiot nina, on zdaj nina nana, duša moja. Ej, punca, jaz sem nor nate, nor sem.

Daj, polij si popek, prosim te, lepa si. Žejen sem.

IDA: Kakšno lepo glavo imaš. Kaj je v tej tvoji glavi? Pijana sem. Hočem te, hočem te videti od znotraj, v tvoje možgane pametne bi rada gledala, bi rada, bi, bi te videla, bi te vohala, bi te razkrila, bi te, bi te!

PETER: Pička pametna!

IDA: Peter, jaz te ... te imam rada.

PETER: Ti ljubiš ljubezen, ne mene, ljubezen ...

IDA: Ne, tebe. Tebe, takega ljubim! Ti ... Tako nisem še z nobenim ... Še nikoli nisem tako kot s tabo. Ti me, ti si ...

PETER: Pankrt! Prekleti Idiot se je zbudil, mater mu! Daj, daj zapri vrata, Ina! Daj hitro! O, mater! Hočem te! Ma, dosti imam tega, znorel bom, ne morem več, a me razumeš, moja mala, ne morem več! Odkar je Idiot naš, sem postal tako nemočen, tako mehak ... glej, tu ... tukaj sem ... potipaj, kako sem ... en polž ... ah, ha, ha. Na! A, a sem se ga spet preveč nažrl? M? Kaj ? A sem se? Pa kaj, če se ne morem drugače sprostiti, ne morem. Ne morem živeti, ne morem razmišljati, ne morem se ljubiti! Razen s tabo, s tabo, moja muza. Ti si moja inspiracija, veš ... Muza! Muzi, cuzi, popek, špric ... Pusti ga, naj se dere, Idiot! Mene ne bo uničil, ne bo me! Včasih me gleda in ne vem, kaj si misli?! Me ta spak meče na finto, se dela idiota, da bi me provociral? Bojim se ga! Kaj, če vse ve?! In me bo lepega dne zašil!?

Premisli. Tiste antracit-plave oči okoli vrta in človek ne ve, kaj je zadaj.

IDA: Ja, ne, on je prizadet. Avtist. Okolica njega ne zanima.

PETER: Moja žena ga je pripeljala, da bi si oprala vest. Hoče skompenzirati zamujeno, doživeti eno ezoterično materinstvo, biti Madona z otrokom, Marija z Idiotom! Pa še zdaj je nikoli ni! Ona je tak preklet egocentrik, egoist! Ampak vzdihovati pa zna: »Joj, a veš, kakšen čudež je. Ta otrok je čudež!« A, a razumeš?

IDA: V kakšnem smislu čudež?

PETER: V nobenem! Ona mene matra s tem pankrtom. Hoče me uničiti, zato ga je tudi pripeljala. Ne iz usmiljenja – iz pohlepa! Iz ambicije, da bo nekaj naredila, nekaj izjemnega, pa ne z njim, ona – s sabo!

IDA **podcenjujoče**: Ona?

PETER: Ja! Nima te izkušnje, razumeš, kot osebnost se hoče razvit, ambicioznica. No, pa na novo vlogo, vlogo, jasno, v teatru, se pripravlja, štrebar'ca! Ker do zdaj, imaš prav, sva si na jasnem, ni bilo z njo nikoli nič. Nič! Ne v teatru, ne doma; ona je taka epizodna oseba, statistka! Zato ji paše, da je žena intelektualca, univerzitetnega profesorja, da je članica tistega Slovenskega nacionalnega – diletantskega! Pa – da se matra. Ej, ej, kako se ona rada matra, prav fascinantno, bolj se matra, bolj bi se še matrala, ena sama kalvarija je je. Meni gre tako na smeh, ko jo gledam, ta baba uživa, če joka, ha, ha ... ona prav, prav hlepi po tem, da joče. Še v sanjah po mojem joka! Marija pomagaj, ha, ha, ha ... Zmeraj se moram zadrževati, da se na glas ne smejem, kadar je vsa taka rdeča, tako

svetobolno zabuhla, pa svečka smrklja se ji cedi po bradi in vzdihuje, govori o kolektivnem nezavednem, iz nosa se ji pa napihuje tak, tak ... balon. No, včasih pa samo svečka.

Srkne.

Zdajle, zdajle je pa ubrala taktiko napada! Ker čuti ... čuti moj ... e ... skok ... in je ljubosumna. Oprosti, nisem mislil 'skok', ti nisi to. Skok, ma kaki!

IDA: Saj ne ve zame.

PETER: Jasno. Ampak čuti moj odmik, mojo moč, in se boji.

IDA: Česa?

PETER: Da bom zmagal in bo sama. Ker brez mene ona ne more, jaz ji urejam 'infrastrukturo' pa te stvari, ki jo socializirajo. Ljudomrzna je. Ne da se ji komunicirati z ljudmi, noče se razdajati, skopa je. Škrt – baba! Špara svojo energijo zase, za tiste deske kurčeve ... Poljub skozi šipo!

IDA: Peter, tako ne bova mogla več naprej, če ji ti ne boš povedal za naju ... Kdaj ji boš povedal?

PETER: Zakaj je treba takoj sistematizirati? Ženske hočete kar naprej nekaj pospravljati! Ina, poglej, dva mes...

IDA: Ida.

PETER: Ida, saj sem rekel, a nisem? I..., poglej, dva meseca si pri nas, paziš Idiota, ko ona dela, in to je to. Je dobro zanjo, zanj in zame.

IDA: Ampak, Peter, jaz te ...

PETER: Ej, pikica, ne bom te pustil na cedilu, poskrbel bom za vse, vse ob svojem času, ne moreš tako na vrat na nos, tako v tri krasne nekaj govoriti. Pa kaj hočeš, da ji rečem? Da sem te nastavil na faksu za asistentko, da pa si sposobna še za veliko, veliko več?!

IDA: Kaj si me?

PETER: Slišala si, moja ambiciozna, nadarjena, najboljša. Moja!

IDA: Res?! O, mega! Ljubi, the best! Midva –

PETER: Ljubica moja. *Objem.* Prav je, da delaš na faksu, kdo pa bo, če ne najboljši! Opa, dvanajst bo že, boljše, da greš.

IDA: Ne smem, dokler se ne vrne.

PETER: Danes ima generalko, bo pozna, ji bom rekel, da sem sam pazil na Idiota, še vesela bo.

IDA: Hvala. Ljubčka.

Ko ona odide, ga žene v otroško sobo, vrne se pomirjen, očaran, kot bi bil zaljubljen.

PETER: Ta Idiot je genij.

Šesti prizor

DNEVNA SOBA

PETER, ANAMARIJA, MARINO

Po premieri. Precej sta popila.

PETER: Stella moja, bila si fantastična!

ANAMARIJA *je zmagoslovno razposajena*: Aneda!

PETER: Fantastična si bila, Stella ... ampak na žalost sem zakinkal. So pa vsi rekli, da si bila fantastična. »Tvoja žena je super,« je rekla Cvetka. »Ja, Cvetka,« sem rekel, »če pa ti to rečeš, potem bo pa ziher! Ji bom čestital, še v tvojem imenu.« In zdaj, draga moja Stella, ti iz srca čestitam. Živeli!

Nazdravita, trčita s kozarci.

ANAMARIJA: A ti si pa zakinkal?

PETER: Ne, ne, nacedili so me. Že v pavzi so me tvoji kolegi: »Ja, daj no, Pero, pa boš ja kaj ruknil?! Ti, kje pa kaj zdaj razstavljaš?« Pička jim materina. Me malo zezajo, ne, se malo delajo frajerje ti tvoji kolegi, kaj? Oni bi te, a ne? Ej, ne misli, da te ne bi. Ne misli, da te ne bi! Dolf mi je celo predlagal, da mi da svojo za probat, samo da bi prišel do tebe.

ANAMARIJA: Daj, Peter, no ... A si res zaspal?

PETER: Hecam se, saj veš, da te imamo vsi radi, vsi! Jaz pa tudi, a veš to?

Zasliši se otroka, Peter napeto posluša, Anamarija hoče k njemu, Peter panično skoči.

PETER: Daj, pusti ga, saj se bo pomiril, ne zdaj k njemu, bodi z mano, ljubica ... Odkar je on med nama, si ratala tak picajzl. Samo pisne, pa že skočiš. Pozabiš na vse ... name, name čisto pozabiš, lepotica moja.

ANAMARIJA: A misliš, da kaj hoče?

PETER: Ne. Nič noče, jaz hočem ...

ANAMARIJA *se razposajeno smeje*: Daj, pazi, pazi, bom padla, ne vleci me!

Kaj pa je rekel direktor?

PETER: Direktor je rekel, da bi te slekel.

ANAMARIJA: Ne, resno, povej, ... sem vaju videla, kar naprej ti je nekaj razlagal, ti si pa samo kimal.

PETER: Me je spraševal, če bom še kaj spil.

ANAMARIJA: Kaj me zdaj slačiš?

PETER: Ker je ura za nudo.

ANAMARIJA: Povej, do kje si gledal? Saj si vse gledal, a ne?

PETER: Jasno! Do pike. Ne, brez heca, v prvem dejanju se ti je videlo, da ni ... koncentracije. Mislim – brez napake, ampak ni ... špricalo, malo več drznosti! Ker, ti si po navadi taka ... taka ... profesionalka, tak ta pravi rutiner, a ne?! Pa saj veš, da te imam jaz ... aja, sem že rekel ... Ljubčka, daj ljubčka ... Ne vem, če imaš ti fizis za to vlogo, mislim sploh za ta foh. Kritika mora biti pa dobra, ali kaj? Ah, saj ni važno, samo da je mimo ... saj ne more biti zmeraj vse ...

ANAMARIJA: Kaj? Pa saj je bilo ... a ti nisem bila všeč?

PETER: Jutri!

ANAMARIJA: Ne, jutri! Zdaj! Zdaj mi boš povedal, kakšna sem bila! Zdaj, a me slišiš, zdaj in ne jutri!

PETER: Ej, malo preveč si spila. No, daj, umiri se, pa ti nekaj povem, a ... prav? Res si bila za en kurec in to ti bom zdaj tudi pokazal, koliko, koliko si bila ti danes za en kurec ... Ljubica ...? Nočeš? Samo ne spet jokat, prosim te. Oprosti, sem mislil, da ti paše. Ej, Stella, saj ti bom povedal, od replike do replike bom šel. Glej, vlogo si fenomenalno koncipirala! Fenomenalno! Z velikim smislom za patos.

ANAMARIJA: Ne me poniževaj, samo ne me poniževaj! Kakšen, kakšen patos!?

PETER: Žlahten. Žlahtni patos, Stella – žlahta moja! Res, imela si nekaj žlahtnega v sebi, tudi zdaj imaš nekaj žlahtnega v sebi. Žlahtno žametno črnino.

ANAMARIJA: Peter, resno mi povej, kako je bilo!?

PETER *vzdih*: Ne morem več, utrujen sem, jutri imam na pedagoški izpiti, prosim, če nehava.

ANAMARIJA: Zdaj, ko jaz hočem samo par besed o tem, kar delam že pol leta, si ti utrujen, a jaz pa nisem bila utrujena, ko je bilo treba s tabo debatirati o tvojih genialnih slikah!

PETER: Ne me v nič devat! Samo ne misli, da si kaj več od mene. Pazi, jaz se prilagajam tebi, ne ti meni. Tvoji nonstop tremi in nervozi, evforičnim izbruhom in depresivnim sranjem! Kaj sem naredil, odkar ti delaš kariero? A? Kaj? Nič. Dobro, par razstav: Novi Vinodolski, Cankarjev dom, v redu; pa eno tukaj gor – no, kaj je to ... Cerknica, ali kaj? Med kmetavzarji, ki razen Madonce z Jezuščkom še niso videli nobene slike. Pa si se kdaj vprašala, zakaj? Ne, nisi, pa se zdaj vprašaj.

ANAMARIJA: Kakšna kariera? Meni ni šlo nikdar za kariero. Nikdar! Jaz rada delam! Igram! Razumeš? To je vse, kar imam.

Oglasi se Idiot, čuti!

ANAMARIJA: Joj, Marino se je zbudil ...

PETER: Ne, ne boš šla k njemu, ne boš!

ANAMARIJA: Pusti me.

PETER: Ne bom! Kar naj tuli. Jaz tudi lahko začnem: auu!

ANAMARIJA: Ne, ne, Peter, se bo prestrašil, ne, prosim. V redu, ga bom pustila samega, samo umiri se. Prav?

PETER: Si se ti kdaj vprašala, kako to, da tebi kar nekaj ratuje, meni pa ne? A?

ANAMARIJA: Peter, saj ti si talentiran, na faksu si prvi.

PETER: Na faksu! Kaj me briga faks. Navaden prfoks sem, nič drugega. Pa veš, zakaj?

ANAMARIJA: Saj boš še, sem prepričana, enkrat boš ...

PETER: Zato, ker ti vse požgeš okoli sebe, ker ne vidiš drugega kot sebe! Kako naj uspem, če ... Če boš še vrtela to *Favnovo popoldne*, bom vso frštekarijo vrgel ven! Ugasni tega hudiča, ker bom znorel!

ANAMARIJA: Rekel si, da ti je všeč ...

PETER: Nikdar! Mater tvojo komorno!

Izpuli žice laserskega gramofona.

PETER: No, zdaj pa lahko. Kako naj malam, če ... je ... evo – vsaka dlaka v tem tepihu tukaj – zato, da bi se ti lažje vživljala v neke like kurčeve! Vse materialno in vse spiritualno, vse kar je in kar sva midva – je samo en ... en rdeč tepih za tvoj 'slavni teatralni defile'!

ANAMARIJA: Saj, saj mene nobeden ne pozna.

PETER: Jaz pa še predobro. Daj, samo nekaj se driblate tam gor po odru, gola pa nobenega! Mene bi bilo sram.

ANAMARIJA: Saj me je. Zate.

PETER: A ja, a sram te je?! Povej, povej, česa te je sram? Nisem nagrajenec, kozmopolitski boem z galeristom v Berlinu! Ne, nisem. Pa te je sram tudi tega, da si po moji zaslugi meščansko neoporečna, dobro situirana gospa soproga?! No, daj, odpovej se vsemu temu, če si res tako zelo sramežljiva!

ANAMARIJA: Ne pij več!

PETER: Vse sem pustil zaradi tebe, te flaše pa ne bom! Spil jo bom do konca, ker mi tako paše. Tudi jaz imam svoje sanje! Grem spat, ker gospa zjutraj spi, Idiot se pa zbudi, kot je bil vajen. S kurami.

ANAMARIJA: Kako lahko tako govoriš?

PETER: Saj ne sliši. Ne razume. Nič.

ANAMARIJA *zaihti, zaradi pijanosti, napetosti.*

PETER: Jau, samo ne teh tonov! Ja, no, ja, res mi je šel na živce, ampak sem se ga počasi navadil. V bistvu je zanimiv fant. Počasi mi je zlezal nekam ... pod kožo. Saj se imava rada. Prav rada. Nikoli si ne bi mislil, pa tako sem bil proti. Bal sem se ... nisem mogel kar tako sprejeti dejstva, da nisva več sama, a veš? Da je treba nekaj dati tudi tretjemu. Pravzaprav je to zelo plemenito, res, prav plemenito je.

ANAMARIJA: Ja je, ja.

PETER: Hočem reči, da postajam drugačen, ker me on dela bolj mehkega. Poslušaj, a tebe tudi tako posebno gleda?

ANAMARIJA: Kako posebno?

PETER: Te – antracit oči?! Pozabi. Oprosti, prej ... nisem tako mislil. Nočem te žaliti, ampak teater danes ni več, no! To ni za ljudi, je bolj tako, no ... za dinozavre! Ukvarjaš se s takim ... e ... trias, jura, kreda ... jurskim poklicem. Premisli malo. Muzej, jebela. Nima zveze z dialektiko globalnega sveta. Premisli. A ne, da je tako?! Ni tegale ... izziva ni. Ni ... e ... nič. 'Nič' ni! Če dojameš 'nič' kot kategorijo! A jo? No, zdaj sem pa povedal! Moram scat.

ANAMARIJA: Marino? Marino, a ne moreš ninat?

PETER: No daj, pusti ga, pojdi spat.

ANAMARIJA: Zakaj me ne pustiš k njemu?

PETER: Čisto fertik si. Mater, te zdelajo te premiere. Ga bom jaz pocrkľjal. Ne skrbeti.

ANAMARIJA: Ubogi moj fantek. Marino, ne jokati, ti bo mamica zapela pesmico.

Petru: A naj?

PETER *nežno*: No, daj, kar zapoj.

Drži jo v objemu, Anamarija poje.

Po refrenu otrokov jok poneha.

PETER *jo poljubi*: No, saj peti pa znaš, Stella moja.

Anamarija odide, Peter gre v otroško sobo, vrne se vznemirjen, 'orgastičen'.

PETER: Kurji fant je spet znesel zlato jajce!

Sedmi prizor

DNEVNA SOBA

IDA, MARINO, ANAMARIJA, PETER

Ida pospravlja stanovanje, pogovarja se z Marinom, dekle res zna delati z njim.

IDA: Marino, počakaj malo, bom takoj prišla. Zdaj se moj Marino igra. Igra se. Ida, Ida bo takojci, zdajci, samo še tole dam sem, evo, sem že ... Kje je moj Marino? Kaj dela moj zlati miško?

Gre k njemu v sobo, vzklíkne, veselo.

Marino, kaj je to? A si to ti naredil, no, povej, Marino. Ne zdaj nagajat, prosim, povej, kdo je naredil to slikico? Nočeš? No, prav, pa ne. Ida ne bo huda, ni huda Ida, ni. Spal bi? Prav. Nina, nana, utrujen Marino. Ida bo ugasnila lučko. Lučko. Ljubčka še dobiš, ja, dobiš, dobiš, miško moj ... ljubčka. Au! Ne! Ne, ne me tepsti, au, ne ... Dobro, nočeš, prav. Pomiri se, Marino. Priden, ja? Priden. Zajček moj, s krempeljci ...

Vzame mobitel, telefonira, hkrati si slini ranjeno laket.

Peter, oprost, vem, da ne smem ... ampak moram. Ja, bom hitra, saj itak sem. Ti, tale tamali je genij! Ja, Idiot je genij! Našla sem eno risbo. Ne morem verjeti. Sem opazila, da ima rad tvoje barve, posebej tardeče voščenke, ampak da je tako genialno nadarjen!? Peter, jaz ne morem verjeti! To ni normalno ... ta fant je res fenomen. Ja, seveda smo se učili, ampak niso nič omenjali, da so možni taki odkloni. Ja, ga bom spodbujala, ja, da se bo še bolj razvil v to smer. Samo, lahko, da taki otroci ne živijo dolgo, eni nikoli ne doživijo pubertete, prej umrejo. Očitno nimajo druge šanse, kot da zaspijo. Včasih narava poskrbi zanje.

Premor. Zakaj ne smem nobenemu povedati? Ne, ne razumem, zakaj ne?! To je pa ja nekaj neverjetnega! Prav vsem bi bilo treba povedati! Kaj? A zato, ker si ti to naredil? Peter, ne se zezat! Ne, ni tvoj stil. Kaj? A ti to resno? Si pa upaš. Zame si to narisal? Samo zame? Dobra ideja: samo zame! Hvala. Genialno darilo, definitivno. Ne, ne bom nikomur povedala, obljubim. Nikoli! Prišežem, skrivnost, za zmeraj! Kaj? Čisti vrelec ljubezni? A to je naslov? Ti bi moral biti tudi pesnik, ne samo slikar, ampak slika je pa

res nekaj posebnega. Čudovita. Tako nežna, tako zares. Kaj pa hočeš v zameno za sliko? A zdaj? A kar tako – ustno ... Vau! Dobro, dobro. *Sladko*. Kako sem te pogrešala! Že dolgo nisva, a ne? Daj, daj povej mi, kaj hočeš, srce? Kaj bi rad danes? Vem, kaj bi ti rad, ti imperator! Ti si ena sama moč, najboljši si. No daj, potipaj me, potipaj moj trebuh. Čutiš? Sem vroča, ne? Čutiš? Čutim te. Lepa je, ti je všeč? Moja je najlepša. Najlepšo 'prizmo' imam, a ne? Najbolj svetlobno ožarčeno. Strastno, svobodno, orgastično! Ne, tako pa tvoja noče, tvoja starikava, zabuhla, zadrta, škrtka, našpičena baba, posiljena ... Ljubim te, ljubim te, veš da te najboljše kuri ena mlada, vroča ... vsa nora nate, čeprav je dala dol že enih petdeset komadov ... Ne, nisem rekla petdeset, a si zmešan! Ti si moj drugi. No, OK, sedmi. Ti si najboljši, ti si zame ta pravi izziv. Feniks! Kaj se smeješ? Joj, si ti krvav pod kožo! Moški ogenj moj ... Daj ... daj vzemi me, primi me ... Me imaš? Me! Daj mi! Daj me! Daj me!

Proti koncu Idinega monologa je vstopila Anamarija. Ida je ni opazila, verjetno se je ulegla za kavč, tako da se je ne vidi. Anamarija nepremično posluša, zdi se ji, da Ida ni sama na tleh.

ANAMARIJA: Peter?!

IDA *zakriči*.

ANAMARIJA: Kaj pa počnete?

IDA: Mater, ste me ustrašili! Kaj me gledate tako zabodeno?

ANAMARIJA: Kaj pa delate?!

IDA: A se vi samo delate neumno, ali ...

ANAMARIJA: Kje pa je Peter?

IDA: Kako naj pa jaz vem, kje imate moža. Najeli ste me za otroka in vaš otrok je popolnoma preskrbljen. Kaj delam, ko on spi, je moja stvar, se vam ne zdi, gospa?

ANAMARIJA: Gospodična, to se sliši, otrok tudi lahko sliši, poleg tega vas jaz plačujem!

IDA: Kaj vse moram jaz plačevati, zato pa tudi delam. Imam svojo mobi-linijo in mi telefonirajo.

ANAMARIJA: Kdo vam telefonira?

IDA: Moja stvar. Moški radi tako kavsajo. Ni nevarnosti, ni stresa, fantazija je tu, zadovoljitev pa baje tudi. No, jaz ne jemljem tega tako fatalno šokantno kot vi, ne bojte se, od tega se ne dobi aidsa. Joj, no, ste pa res malo preveč starokopitni.

'Zadaj ' ste gospa, oprostite. Saj v tem ni nič slabega. To pravim v vaše dobro, ker če boste na vse stvari tako usodno gledali, vas bo razžrlo od hudega. Easy, no. Življenje je drugačno, če ga drugače gledaš, ej!

ANAMARIJA: Mogoče. Ampak jaz sem proti temu, da to počnete v mojem stanovanju, ne vem, če me razumete, gospodična.

IDA: Ne, ne razmem vas. V čem je razlika, če bi med vašo odsotnostjo gledala televizijo, kakšno žajfnico, ali pa če delam na 'vročini'?! A? Svoje delo, za katerega ste me najeli, sem opravila. In to zelo dobro. Morate priznati, da tamali sijajno napreduje, a boste rekli, da ne?

ANAMARIJA: Ja, Marino je v redu.

IDA: Danes je naredil nekaj izjemnega. Tako lepo se je zasmel. Ja, prvič se mi je tako odprto smejal. Saj je luškan fant, škoda, da je tako pozno prišel, veliko bi se dalo narediti.

Osmi prizor

HLEV

BRUNO, ANAMARIJA

BRUNO: Ku sem te gledal, ki si prihajala, taku uod daleč, se mi je za malček zazdelo, ku da stojim na obali in gledam murje. Ma, je dolgo, ki sem bil nazadnikrat tam. So me dali sez kolonijo, za pomoč revnim. Me je blo sram, ki nisem mel toliko za preobleč ku drugi, pole, ki nisem mel kopalke ku drugi. Sem mel ene stare, črne, ki se niso tele sušit, se mi je zmirej vse leplo na rit in me je pikalo, pole, pej me je zeblo. Ma, ni važno, murje je blo lepo. Ah, ku se je meni takrat zdelo lepo tisto murje. Ben. Murje ku murje, ma meni se je blo lepo. Ben. Čem rečt, sem te gledal danes, ki si hodila naprute mene in sem videl te valove uod murja, ki so se taku dvigavali in spuščavali, ku da bi ti bla murje, pole, ki si pršla bližje in me pogledala v oči, pej so te vali, te valovi, ne – naenkrt ratali trdi, ku be zledeneli! A!/? Si misleš, ti?

ANAMARIJA: Si predstavljam, ja.

BRUNO: Eko. Je ratalo pred mano murje ... murje, ku kamen. Je bla ena taka slika ku iz verouka, ki je Kristus hodu ... Kaj veš, kašna?

ANAMARIJA: Galilejsko morje.

BRUNO: *Skomigne*. Bo. Ma, prov čudež, ku de bi Buh stal pred mano.

ANAMARIJA: Daj, ne pretiravaj, no.

BRUNO: Ja, bom tiho, buljše, ja. Sem en revček jest, skoro skompleksiran, bi se reklo. Ma, ti, ti maš take morske oči, taku globoke ...

ANAMARIJA: Marino ima take.

BRUNO: On? Láhko. Ma ne, ti, ti si taka, taka ku ... Fajn. La Madonna, takrat, ki sva bla ta prvokrat ... predno si šla v gimnazijo, v mesto. Ki sva bla, ku danes na senu ...

ANAMARIJA: Ne govori, me je sram.

BRUNO: Od takrat, če ne že od malega, te mam rad.

Anamarija molči.

BRUNO: Kej si žalostna, dej, pogovarjaj se z mano ... Ma, sej znam, sem govoril monade.

ANAMARIJA: Zakaj misliš, da neumnost ni dobra?

BRUNO: Jest ne znam neč, ma se nimam za neumnega.

ANAMARIJA *se zasmije*.

BRUNO: Kaj se smeješ? Sem izpadu budala, ne?! Zmirej se delajo norca iz mene, ma meni mi ni težko. Če jest čutem, de mam koga rad, pole sem srečen, mi je lepo. In ti se lahko delaš, de te je vseeno, ma jest čutem, de te ni. Si vzela mojega Marinota, skrbiš zanj, ku de bi bla mama. Si ti bolj mama ku tiste, ki rodijo, ti!

ANAMARIJA: Se ti zdi? Res?

BRUNO: Ja, prov mama. Prideš k meni vsak teden in mi govoriš lepe stvari ...

ANAMARIJA: Prihajam, ja ... še sama ne vem, zakaj ...

BRUNO: Mi govoriš od Marinota in mi je žal, ki sem ga pusto, zdej mi je žal in ko boš hotla, pridta oba, oba bom vzel in videš, da lahko živimo tukej. Magari vem, ti si vajena mesta, ma saj ni daleč, maš avto ...

ANAMARIJA: Ne vem ... težko.

BRUNO: Ma, kej je težko, dej!

ANAMARIJA: Včasih mi je tako hudo, ne vem ... zelo trpim ... če bi vedel ...

BRUNO: Ma, dej, ne stuj se vrčt dol, dej!

ANAMARIJA: Bruno, jaz se rada pogovarjam s tabo, te rada poslušam, ampak ...

Premor. Se spomniš, ki sva bla majhna, ki smo klali ...?

BRUNO: Ki smo klali prašiča in sem te po nesreči polil s krvjo, si kričala in potem sva se prijamljala sez tistimi rdečimi rokami.

ANAMARIJA: Imela sem belo obleko, mama je bila huda. Takrat je bila zadnjič huda. Nisem je marala take, potem ko je ni bilo več, sem si pa želela, da bi me kregala, samo, da bi bila ...

BRUNO: Ja, tvoja mama je vedla, de midva ... Je rekla moji mami in potem je rekla moja mama, de si ti ena mičkена kurbica. Eko!

ANAMARIJA: Ma, to si si zdaj izmislil.

BRUNO: Ne, ki si nisem, je rekla, ja. In potem sem jest rekel, de ne vem, kej je tu, in moja mama je rekla, da je to ena tašna žival, ki napada peteline, de potem delajo

piščance. Po tistem sem se te začel bat in sem gledal vse, kaj delaš. Sem te kontroliral jest! Vsa tvoja skrivna opravila. Znam dosti skrivnosti o tebi.

ANAMARIJA: Ja, kaj pa?

BRUNO: Tvojo špecialno kopalnico, ki si nesla škaf za štaló in si se kopala. Jest pej sem te skrit sez sena špioniral, ha.

ANAMARIJA: Ti si en lisjak!

BRUNO: Ti pej si vse podobna mački, ki se zmirej puca. Se taka že rodi, za se cartat, za bit lepa.

Premor.

Kdaj boš pršla spet?

Anamarija molči.

BRUNO: Dej, pripelji Marinota. Kaj me kej pogreša mene?

ANAMARIJA: Pogreša mamó.

BRUNO: Ma ja, lažnivka. Sej ne zna neč.

ANAMARIJA: Mama je mama, ne moreš mu je vzeti, jaz nisem njegova mama.

BRUNO: Ma, njegova mama je zmešana. Edino normalno sorodstvo, ki ga ima, si ti! Si pej sestra, ne!

ANAMARIJA: Bruno, ne bo šlo, si rekel za dva tedna, zdaj bo že skoraj pol leta ...

BRUNO: Kaj češ, da ga dam v bolnico samo zato, ki je njegova mama tam?! Ma, ona je vsa zblojena, ne misli na njega neč! Neč. Se zastopla, kej če rečt tu »neč«! A? Samo se buta sez glavo in joka, de hoče Franjota. Tvoj tastari ni znal drugo, ku pit in jo mečkat! Od mičkenga ji je delal tiste stvari!

ANAMARIJA: Sem razumela, ni treba vpit!

BRUNO: Oštja! Ma, ona, ona je pršla vsa bolana od tega.

ANAMARIJA: Bruno, ne moreš je kar tako pustiti! Njen mož si in moraš zanjo skrbeti!

BRUNO: Ma, kej nej, če me noče poznat!? Samo tuli name, de sem ubil Franjota. Ma jest ga nisem, se je sam.

Premor.

Na, dej malo vina tudi ti, dej, ale!

Pijeta.

Mamma mia, je spil tisti večer več ku liter šnopca, pri nas. Je rekel: »Hvala, Bruno, hvala, ki skrbiš za mojo famijijo!« *Skomigne*. Bo! Jest sem ga gledal ku čuk, nisem zastopu, kej če rečt. Jest, osu, nisem jémal za slábo in sem mu dal še pit, in pole, ku je pal po tleh, je Albinca ratala matasta. Je ratala vsa nora, orko! Je tolkla po njem, nej se zbudi, naj jo ne zapusti ino kej bo sez Marinotom, če bo brez očeta! Je kričala in se je metala po njem in dvigavala kiklo. Meni se je takrat naredila tema in sem jo udaru, ja! Sem! Sem jo zbil na tla, ki sem, norc, zastopu, kej je blo vsa ta leta. Šele takrat sem zastopu! Tvoj tastari je začel nekej migat sez glavo in sem mu dal še šnopca, ja! Ja, sem mu ga dal, ki si ga je zaslužo! Pole ni migal več. Je ratal trd.

Oddahne si. Popije.

Zdej pej me prijavi, če češ. Kr prijavi me. Mene me ni strah.

Anamarija molči.

Mene me ni strah ne zapora, ne smrti. Me je strah samo, de me ti ne bi mela rada.

Samo to. Drugo me ne briga.

Anamarija molči.

Kaj me gledaš tako?

ANAMARIJA: Bruno, ti si ...

BRUNO: Jest sem en človk, ki nima srca. Eko. Tu sem jest.

S pestjo se enakomerno tolče po srcu.

Mam tukej nutre tvoje srce in duker boš ti, bom tude jest!

ANAMARIJA: Strah me je.

BRUNO: Povej, kej nej nardim, in bom naredo. Zate. Za tebe, Marija.

ANAMARIJA: Pusti me, grem.

BRUNO: Te bom čakal, zmerej te bom čakal. Ma, pejdi, ja. Narboljše še, de greš.

ANAMARIJA: Adijo, Bruno.

BRUNO: Ne me ubivat ...

ANAMARIJA: Oprosti, ne morem!

BRUNO: Kej češ, povej mi!

ANAMARIJA: Nič. Grem.

BRUNO: Kej češ, Marija?

ANAMARIJA: Konj ... Slišiš konja?

BRUNO: Ja. *Pavza. Jo gleda v oči.* Kej bi rada?

ANAMARIJA: Tebe.

BRUNO: Ti si ena ženska od burje.

ANAMARIJA: Dišiš, kako dišiš ...

BRUNO *nežno*: Molči zdej, pridi ...

Objem.

ANAMARIJA:

Padam.

Čutim.

Tvoje močne

roke

čutim ...

Spet

kot prvič ...

Rada te

imam ...

imam te!

Mama,

ubil me bo,

ubil ga je ...

Ne!

Izkravela bom

vate,

vase ...

Se rojeva ...

angel ...

Angel!

Premor.

BRUNO: Ma jest bi živel s tabo, res bi ...

ANAMARIJA: Ti misliš, da bi jaz lahko živela z morilcem?!

BRUNO *v smehu*: Ma, sej ga nisem, dej, se je sam. Sem te sfintiral. Alora, boš ostala?

ANAMARIJA molči.

BRUNO: A? Ben, še enkrat me poljubi, samo še enkrat, dej!

ANAMARIJA : Mene, mene si napil do nezavesti, norost moja! Zastrupil si me. Vse, kar sem verjela, da je pravo, da je pametno, vse to ubijaš v meni, in počutim se tako nago, tako belo in nago. Samo to sem, kar sem s teboj, samo to šibko telo in spotegnjen vrat k tvojim ustnicam. Poljubi me, poljubi me, da začutim materino mleko ...

Deveti prizor

DNEVNA SOBA

PETER, ANAMARIJA, IDA, MARINO

ANAMARIJA: Kaj me gledaš?

PETER: Kaj?

ANAMARIJA: Kaj me gledaš, te vprašam.

PETER: Saj te ne.

ANAMARIJA: Ne, buljiš vame.

PETER: Ne, ne gledam te, no.

ANAMARIJA: Buljiš. Rekla sem ...

PETER: Ne, ni res.

ANAMARIJA: Zijaš!

PETER: Ti zijaš, tuliš! Nehaj.

ANAMARIJA: Ti nehaj, zijaš vame!

PETER: Nisem te niti pogledal ...

ANAMARIJA: Gledal si! Skozme. Stalno buljiš vame in vidiš skozme.

PETER: V tebi je problem. Spremeni optiko, pa bo.

Vstopi Ida, Peter se spontano obrne k njej.

ANAMARIJA: Ti si jo?

IDA *veselo, vljudno*: Dober večer.

PETER: Dober večer, gospodična. *Anamariji*. Pa kaj bi ti rada dosegla?

ANAMARIJA: Dosegla? Dober večer. Dosegla?! Si predstavljam sebe v špajzi, kako se matram, da bi dosegla marmelado.

PETER *Idi*: Kaj hoče?

IDA: Jaz kar grem ...

ANAMARIJA: Ne, čakajte! To sem hotela reči, če sem preveč pogoltna, se kozarec razbije, lepljiva brozga se pa s steklom vred združne po meni. Lahko samo preklinjam, ker sem nervozna, nepotešena, prevarana, pojesti pa ne morem ničesar.

IDA: Jaz grem kar k tamalemu.

ANAMARIJA: Ne, sem rekla, ostanite še malo! Se ravno z možem meniva ...

PETER: Ah, nič se ne ..., njo je nekaj ...

ANAMARIJA: Ne, nič me ni 'nekaj'! Ne, ne boš me! Ne boš me poniževal v pričo drugih! Nikar ne misli, da bom vse požrla! Tudi jaz imam svoj ponos!

Se znam boriti in tudi zmagati. Ampak zmaga ni zmaga, dragi moj, je ponižanje. Sebe in drugega. Upam, da sem bila dovolj jasna.

PETER: Pa kdo naj to zastopi!? Oprosti, zamujam. Anči, res ne vem, kaj te je danes obsedlo. Adijo.

Idi. Lahko noč, gospodična, poljubite malega še zame.

IDA: Bom poljubila, itak.

PETER *ji salutira*: Zdrava Marija!

ANAMARIJA: Smrt fašizmu!

Peter odide. Premor.

ANAMARIJA: Ne bom nesramna, če rečem, da si dala vse?

IDA: Kaj?

ANAMARIJA: Predvsem si pa ... ne vem, če se tega zavedaš, zgubila svojo – naravo!

IDA: Kaj sem?

ANAMARIJA: Ne govori mi, da čutiš svojo ženskost! Boš rekla, da ne uporabljaš svojega telesa, svoje pameti ... zvitosti z natančno določenim ciljem, a? Cilj je samo en!

IDA: Jaz res ne vem ...

ANAMARIJA: Pa bodiva konkretni: 'Zaljubila' si se v mojega moža, je tako? Kaj se smeješ? Zato, ker sem naredila takole? *Naredi navednice po zraku.* Zaljubljena pod narekovaji! Točno to si ti! *Ponovi gesto.* Sploh ne veš, kaj pomeni – ljubiti! Izbereš si tistega, ki ti koristi. Narediš se zaljubljeno, laska ti, ker občuduje tvojo 'ljubečnost'. Ampak ti, ljubica čutiš samo svojo ambicijo. Zato si perfektna koketa, perfektna! Ti si, oprosti izrazu, mičkена ... e ... majhna kurbica! Prazna, frigidna,

sebična lutka si, programirana, da dokažeš svojo popolnost. Kaj, kaj pa misliš, da boš imela od te potrditve, te 'perfektnosti'? M? Kaj?

IDA: Vi ste res malo čudni ...

ANAMARIJA: Mogoče. Popoln blef si, punčka. Ti, pa bi te privlačil, če ne bi bil moj mož, če ne bi bil na takem položaju in če ne bi bil delno homoseksualen?

IDA: To je pa malo too much!

ANAMARIJA: Nisi opazila? Seveda ne, ker ne čutiš. Tebi je zadosti, da te hoče, ne pa, da te v resnici sprejme. Ja? Je tako, a ne?! Pa si prepričana, da bo zate naredil vse?! Ni vsemogočen.

IDA: Midva ...

ANAMARIJA: Lahko ga odpelješ k sebi domov, čez en teden bo nazaj, ker ti tistega, zaradi česar je človek človek – preprosto nimaš!

IDA: Česa nimam?

ANAMARIJA: Je pa res, da se tebi ne more zgoditi, da bi ostala v vsa pacasta v špajzi. Tebi drugi servirajo marmelado!

IDA: Ne jem marmelade, sploh ne iz špajze.

Premor.

ANAMARIJA: Si se malo ustrašila, kaj?

IDA: Briga me! Jebe se mi, kaj ti nakladaš. Nisi edina, ki se ji zdim nevzgojena. Nič novega niste povedali, gospa. Moja prednost je, da znam ljudi prepričati, da sem perfektna, in sem! Zmeraj prva! Rojena za zmago! Moj šarm je nepremagljiv! Vsi to pravijo, vsi! Ampak za to je treba imeti energijo. Energijo, ki je ti nimaš! Nimaš karizme, bi rekla, no, saj si mogoče 'globoka' ali kaj že, ampak ta tvoja jama je temna in fajhtna.

ANAMARIJA: Ne dovolim ...

IDA: Nisem pokvarjena, samo vem, kaj hočem, in se ne pustim ustaviti. Danes ni časa za ene medle približke, ena 'občutja', zmehčana ko celulit, sorry, no! Danes gre hitro, pa tudi tako, da dobro izgleda! Če je tebi prav ali pa ne.

ANAMARIJA: Ti si ...

IDA: Misli si kar hočeš, da sem, ampak ljubezni mi ne moreš vzeti. Tukaj notri je. In ne bom se umaknila. Definitivno ne.

Zasliši se Idiota. Čuti!!!

IDA: Želite, da grem k njemu?

Anamarijin telefon zvoni.

ANAMARIJA: Prosim? Kakšen intervju? Otrok in družina? Ja, seveda, z veseljem.

Idi: Marino joka!

IDA: Ne, ne joka, riše.

ANAMARIJA : Kaj?

IDA: Čisti vrelec ljubezni, bi rekel vaš gospod soprog.

Anamarija v naglici s telefonom na ušesih odide.

Deseti prizor

DNEVNA SOBA

PETER; ANAMARIJA

Peter za slikarskim stojalom. Anamarija polglasno vadi v sosednji sobi.

PETER: Tišina!

ANAMARIJA *ponavlja dalje besedilo*: O, jaz, nesrečna mati ... slovenska zemlja ... z bolečino hrepenenja ... ozri se ... na bližnjega soseda ...

PETER: Ne morem več. Nehaj!

ANAMARIJA: Oprosti, nisem te slišala.

PETER: Je že v redu.

ANAMARIJA: A lahko?

Anamarija hoče pogledati sliko.

PETER: Ne, no; to ni nič.

ANAMARIJA: Saj ti gre. Peter, kaj ti je? A te kaj boli?

PETER: Boli, vse me boli ... pa saj ne gre za to ... kurc ... sram me je.

ANAMARIJA: Česa te je sram pred mano? Saj veš, da vse vem! A sem ti kdaj kaj očitala?

PETER: Nisi. Ne vem, tako sem ... negotov.

ANAMARIJA: Pa kakšno varnost ti daje ta smrklja? A ne vidiš, da je je sama preračunljivost!

PETER: Kaj me briga ona! Ta Iza! Ne! Ina! Jebenti – to njeno ime! Ina! Ira! Ida! Iza! Iza! Pizda! Ne! Ne, sram me je, ker ne znam ... Hočem nekaj narediti za mamo! Poglej ta zmazek! Če bi bila zdaj tukaj in bi me gledala, mami, kako ne znam, ne znam, še zdaj, ko je ni več, revice, ji ne znam ... povedat, da sem jo imel ... Ji ne znam, pa fertik.

Idiot se oglasi, čuti!!!

PETER *presenečeno*: Jokam! Porkamadona, zakaj zdaj jokam?

ANAMARIJA: Peter, pomiri se! Samo delaj, saj se bo vse zgodilo. Enostavno, boš videl, da se bo.

PETER: Zmeraj sem ji hotel ustreči, hotel sem dokazati, da sem ... Jaz bi bil rad ...

ANAMARIJA: Marino! Marino, bom takoj!

PETER: Jaz bi rad ...

ANAMARIJA: Ne želi si, da bi bil drug, to je najbolj neumna želja. Bodi to, kar si in takšen, kot si. Meni si tak najbolj ... Ja, Marino, grem!

PETER: Idiot, blagor njemu! Nič ne komplicira, paf – pa je! Lačen sem.

ANAMARIJA: Bom takoj, ljubi.

Se skloni k njemu, da bi ga poljubila.

PETER: Nekaj smrdi. Ne vem, nekaj mi smrdi. Tako je rekla tudi mama. Zdaj vem, zakaj je tako govorila. A tebi ne?

ANAMARIJA: Smrdi? Ne.

PETER: Ne?

ANAMARIJA: Kaj?

PETER: Mama mi je rekla: »Ne zaupaj jalovi ženski.« Ja, tako je rekla, revica.

Anamarija obmolkne, gre v otroško sobo.

ANAMARIJA: Marino! Ti si to narisal? Peter, poglej, poglej, kaj je ...

Pride nazaj, v roki ima risbo, Peter pogleda, šokiran je.

PETER: Daj sem, to je moje! Moje je! Sem daj, drugače te bom ...!

Hoče jo udariti, ona mu izroči risbo.

PETER: Oprosti, nisem te mislil ... Hecal sem se, no. Ej! Lepa slika je, prav imaš.

ANAMARIJA: Ja, je.

PETER: Kaj naj Idiot z njo?

ANAMARIJA *molči.*

PETER: Nič. Kaj pa jaz?

ANAMARIJA *molči.*

PETER: Vse. Umetnina je last tistega, ki jo potrebuje! Da imaš kaj od tega!

Enajsti prizor

KMETIJA

ANAMARIJA, BRUNO

ANAMARIJA: Bruno, slabo vest imam. Ne bom več prišla.

BRUNO: Kej? Ma, zakaj? Zarade moža?

ANAMARIJA: Zaradi moža, pa vse te situacije ... To je tako bedno.

BRUNO: Ma, kej te je primlo? Kar taku, ku strela z jasnega?!

ANAMARIJA: Ne morem več.

BRUNO: Ma, kej te ni pašalo? Dej, povedej, dej.

ANAMARIJA molči.

BRUNO: Kej te ne dopade pri mene?

ANAMARIJA molči.

Pavza.

BRUNO: Oštja.

ANAMARIJA: Lahko rečeš, da sem pokvarjena ... da sem ...

BRUNO: Ne, ne bom reko neč.

ANAMARIJA: Oprosti. Grem.

BRUNO: Kej te bom lahko pršel kdaj gledat, tam, ki igraš?

ANAMARIJA: Joj, ko te pa tako zanima!

BRUNO: Ma, sej mene tudi ne bi spustili nutre, tašnega. Zdej boš mela eno novo stvar, ne?

ANAMARIJA: Ja, premiero, me je že strah.

BRUNO: Ma, koga te je strah?!

ANAMARIJA: Saj te ne zanima.

BRUNO: Ja, ki me zanima, mene, ja.

ANAMARIJA: Smrti.

BRUNO: Oštja, ma sej si še mlada, dej!

ANAMARIJA: Ne, ne bojim se smrti, ko pride, pride. Strah me je, da bom igrala slabo, da me publika ne bo marala. Če si slaba, te ni več. To je hujše kot umreti.

BRUNO: Ma, taku hudo de je?!

ANAMARIJA: Ja, boli za umret. Samo brez tega ne morem, in tega me je strah. Strah te strasti, ki me vleče, da grem večer za večerom gor, na oder, pod luč ... kot vešča. Vem, da me bo enkrat scvrlo, ampak občutek je čudovit, tako svoboden ... Naivna sem, pravzaprav.

BRUNO: Ne, ti si ... fajn. *Poje*. Kadore, kadore, rdeči cvet ...

ANAMARIJA: Grem. Ne bo me več.

BRUNO: Ma, kej nikdar več 'kadore'? *Poje*. Kadore? A?

ANAMARIJA: Grem.

BRUNO: Ne.

ANAMARIJA: Ja.

BRUNO: Ne, ne dam te, te ne dam, tebe!

ANAMARIJA: Ne grem se več! Pusti me!

BRUNO: Prov, če češ. Prov! Va bene! Samo, pole pej pripelji Marinota domov! Ne bom sam.

ANAMARIJA: Ne zdaj, pred premiero! Ne morem brez njega, on mi pomaga!

BRUNO: I, la madona! En idiot, de te dela take stvari, ta je pej huda.

ANAMARIJA: Ne, ne dam ga!

BRUNO: Sej je moj!

ANAMARIJA: Moj je!

BRUNO: Ti nisi njegova mama, orko!

ANAMARIJA: Ampak jaz ga imam rada.

BRUNO: Ne moreš mi vzeti vsega! Sebe pej še ta mičkenga!

ANAMARIJA: Marino se je navadil name.

BRUNO: Tud jest sem se navado nate, pej si me škartirala. Kej pej jest, a?

ANAMARIJA: Ne morem ...

BRUNO: Ne morem to, ne morem uno, ma kej češ, porka madona, baba zmutjena?

ANAMARIJA: Mir.

BRUNO: Se bom razjezo, ti ne bo dobro! Sem tud jest človek, nisem miga bik jest!

ANAMARIJA: Poslušaj, ne morem se več skrivati. Se vlačim kot breja mačka ...

BRUNO: Sej se ni treba skrivat. Pridi lépo sem, ostane pr mene. Bom te mel še bolj rad, boš vidla.

ANAMARIJA: Ne morem živeti tukaj! Razumeš?! Smrdim, ko grem iz tvojega hleva, smrdim po gnoju. Sama sebi se gravžam!

Anamarija odide.

BRUNO: Boš prišla, ti, boš!

Dvanajsti prizor

DNEVNA SOBA

PETER *sam, kasneje* ANAMARIJA.

PETER: Zavestno sem se odločil za minimalizem. Nobene sentimentalnosti, dekorativnosti. Samo iskrenost, eksistencialnost. Čisti vir notranje energije. Ta vrelec, bi se reklo. Vrelec ljubezni, če se vam to ne zdi preveč izrabljena beseda. No, jaz sem pač tako začutil ta osnovni material, mislim ljubezen in voščenko. Rdečo. Definitivno rdečo. Tale, prva izraža mene – monokromatičnega umetnika, sliki sem dal naslov: Sem, ker sem rdeč. Kot simbol rdeče barve – eros, pa na drugi strani – tanatos. Bolj konkretno: tole je čisti eros. Sliki sem dal naslov Ida. Dolgo sem kolebal, ali bi dal naslov Strast ali Ira, ampak kocka je padla: Ina. Definitivno. Zdaj pa kontrapunkt – tanatos. Mrtva mati. *Stisne ga v grlu.* Ti meandri njenih las ... *Premor.* No, tale pa razkriva problem ljubezni do gledališča. Žena – dinozaver. Kako se počutim? Težko je tako na vrhuncu ... ne vem. Preveč sem se razgalil ... kot bi nag stal pod cestno svetilko ... no, preveč sem se razkril skozi te oblike, to formo, kompozicijo. Morda preveč ... morda sem res idiot ... ampak, tako se je preprosto zgodilo. Pričujoči eksponati niso znak, marveč simbol! Za to definicijo stojim stoprocentno, ker sem jo doživel skozi prizmo inspiracije, t. i. iniciacije s svetlobo kozmosa! Še bi lahko, ampak – manj je več! Hvala. Ne, ni treba ploskati!

Opazi Anamarijo.

PETER: Kaj pa ti? A nimaš predstave?

ANAMARIJA: Odpadla je. Peter, pa kaj se ti greš?

PETER: Vadim.

ANAMARIJA: Ti nisi pri sebi.

PETER: Ti lahko, jaz pa ne smem, ali kaj?

ANAMARIJA: O, Kristus, kakšne slike, kakšne slike! Marino je res čudež.

PETER: To so moje slike! Moje!

ANAMARIJA: Ne bodi otročji, Peter, kako si pa to predstavljaš? Te slike je naredil Marino, saj sem videla!

PETER: Ti si ga videla! Saj te nikoli ni! Nikdar ga ne vidiš, mogoče ga takole, na buci – buc malo pogledaš, ampak vidiš, vidiš ga ne! Avtist je, madona! Mongoloid! Kreten! Idiot! Ampak zate, zate je pa čudež!

ANAMARIJA: Nehaj žalit! Marino je izjemno talentiran fantek.

PETER: Kdo bo pa verjel, da je on avtor? A? Noben! No, daj, kar vsem povej, da je tvoj brat, ne, pardon, tvoj sin Idiot – genij! Boš končno izpadla to, kar si v resnici – nora baba!

ANAMARIJA: Nehaj! Nehaj že enkrat! Vzel si mu ljubezen, zato ker je sam nimaš! Okradel si ga, na simbolni ravni ga ubijaš!

PETER: Če samo na simbolni, bo že preživel! Itak.

ANAMARIJA: Ti si nor. Obseden z uspehom.

PETER: Taprava se je oglasila! Tudi mojih pet minut boš prenesla, princeska.

ANAMARIJA: Ne bom!

PETER: Boš! In Idiot mi bo služil!

ANAMARIJA: Ne bo! Marinota sem odpeljala domov.

PETER: Kaj si naredila?

ANAMARIJA: Bruno ga je hotel nazaj.

PETER: Pa ravno zdaj, ko sva mu hotela dati akril!

Ne zdaj, no! Ira bo znorela! Popizdila bo! Zdaj mi manjka samo še par slik! Čez en teden imam razstavo ... Ej!

ANAMARIJA: Je pač ne boš imel, infantilec!

PETER: Imel jo bom! Imel!

ANAMARIJA: Ne boš!

PETER: Bom!

Trinajsti prizor

KMETIJA

BRUNO, PETER, IDA, ANAMARIJA, MARINO

Bruno sam. Marino razbija.

BRUNO: Ma, dej, Marino, te ne morem več pošlušat. Dej mir, orko dindjo tvoj!

Trkanje.

BRUNO: Ja, naprej. Ni zvonca, ma kej, sej ni motel, oštja.

Vstopita PETER in IDA, ki nosi lepo zavito darilo.

BRUNO: Ojla, kej niste vi ...?

PETER: Moje spoštovanje, oprostite, da kar takole ... Jaz sem profesor Rotar, mož Anamarije. Tole je pa moja asistentka.

IDA: Ida. Me zelo, zelo veseli.

BRUNO: Mmm. Ola la madona, Ina!

IDA: Izvolite, tole darilo je za vas, gospod.

BRUNO: Hvala, ma sej ni trebalo.

IDA: Ne, ne, je od srca, kar vzemite.

Odvije darilo, zagledamo vazo iz alabastra.

BRUNO: O, hvala lepa.

PETER: Tole je alabaster, veste.

BRUNO: Alabastard? Ne, bastard je moj tamičken. Moj Marino je baštard.

IDA: Alabaster.

BRUNO: Ja, ma je dosti podobno, ne? Ben. Hvala. Ma res ni blo potrebe.

IDA: Oh, človek mora kaj dati, a ne?

PETER: Upam, da vam bo prav prišla.

BRUNO: Ja, za dat kej nutre, ne? Ben. Kaj čte kej spit? Mam en fajn šnopc! Biste?

PETER: Ja ne bom rekel, branil se pa tudi ne bom.

BRUNO: Pej, vi? Bellissima! Vidjo, ku ruoža. Kadore, kadore, rdeči cvet ...

IDA: Hvala, vi ste pa simpatični. Imate nekaj v sebi.

BRUNO: Kej?

IDA: Ha, ne vem, bom še videla.

BRUNO: A, bionda?! Kej, kej si bionda finta, al si prava? *Če je igralka temnolasa, reče:* A, brinetta?! Kaj si brinetta finta, al se prava?

IDA: Ne, pobarvana.

BRUNO: Ajeja, si finta ti, si.

IDA *se koketno zasmije.*

BRUNO: Ženske, ženske ... Ben. Čin-čin. *Zvrne šilce.* Ah, ku uogenj!

IDA: Na zdravje.

PETER: Živeli!

Marino nori.

BRUNO: Madona, ku tuli, ga ne morem umirit, oštja.

PETER: Pa ga dajte k nam nazaj!

BRUNO: Ne, ki ne bom! Se bo navado.

IDA: Ampak veste, jaz sem defektologinja in delam z njim likovno terapijo. Škoda je, da se ne zdravi naprej.

PETER: Nujno mora nadaljevati moj program. Jaz kot strokovnjak opažam, da ima en kos talenta. Riše.

BRUNO: Ma, ja, kaj še!

IDA: Mogoče ne veste ...

BRUNO: Ma, monade! Mi je rekla tudi Marija, de riše ku strela. Ma dejte, dejte! De bi en idiot risal ku angel! A ja, ne! Nisem jest mona, de bi verjel. Govoriste taku, ki vam je dolgčas brez njega, ma je tudi mene, tudi jest ne bi bil rad sam. Kašenkrat se taku nasmeje, de je prov ... ma ... zlati je, zlati!

PETER: Poglejte, gospod Bruno, dam vam ... precejšnjo vsoto, pa ... rešimo zadevo!

Iz hleva se sliši mukanje krav, hrzanje konja, pasji lajež ... kaotično.

BRUNO: Ne! Čakte, moment, se plaši žval.

Bruno odide.

IDA: Ne takoj ponujati denarja.

PETER: Ja, pa kaj naj?! Primitivec je!

IDA: Čakaj, ga bom jaz. Počasi.

PETER: Mater, smrdi tukaj notri. Ne vem, če bo šlo ...

IDA: Pero?!

PETER: A ne vidiš, kakšen agresivec je?! Ne bo ga dal.

IDA: Dal ga bo!

PETER: Lahko nama kaj naredi, madona! Pa saj vidiš, da je nor.

IDA: Ne moreš zdaj vsega zamočit! Sorry! Galerist čaka, 'slajdi' so poslani, pogodba tudi! Štekaš?!

PETER: Ne verjamem ...

IDA: Boš dobil izpisek iz banke, pa boš verjel!

PETER: Ida, ne bo ga hotel ...

IDA: Ne dam, Idiota ne dam! Veš, koliko sem se prematrala z njim!? To je moje delo!
On je moj projekt, jebenti!

Bruno se vrne, kaos se stopnjuje.

BRUNO: Orko dindjo!

PETER: Pazi ga.

BRUNO: Orka malora! Ne znam, kaj je živalim danes. Ku de bo konc sveta. So prov mataste, oštja. Ku vrag! Jih prov ne morem umirit.

IDA: Mogoče bi pa jaz lahko ...?

BRUNO: Ti? Kaj, ti bi šla v štaló?

IDA: Ja.

PETER: Ida, daj mir! Ti bo kaj naredil!

BRUNO: Kaj, prov u štaló, štaló?

IDA: Ja! Če mi daš Idiota. Grem, za Idiota.

BRUNO ***se enakomirno tolče s pestjo po srcu in jo gleda v oči***: Tu tle, tu tle je za Idiota!

Vstopi Anamarija.

BRUNO: O, vidjo, Marija je pršla nazaj.

PETER: Glej, glej, kar po domače.

ANAMARIJA: Ostalo mi je nekaj pleníc, sem prinesla za Marinota.

PETER: M, to je ta parfum?! Ni slabo, ti paše vonj po kravi.

BRUNO: Znaste, de moja se kliče Stella.

PETER: A bežite no – Stella! Moja tudi! Imava isto! Porkamadona!

Pograbi vazo in jo vrže v Anamarijo, ona jo ulovi.

PETER: Jebenti! Kurc, ta se ne razbije. Nikoli se ne razbije! Nikoli!

ANAMARIJA: Kako si drzneš?

IDA: Ni on, jaz sem jo prinesla – Brunotu.

ANAMARIJA: Vazo! Najino vazo?!

Ida objame Bruna.

PETER: Nehaj, ej, Iza!

IDA: Ida. Jebenti. Ida! Moje ime je I.D.A.! D. D. D! IDa. PizDa ti materina! Zapomni si že enkrat!

Pograbi vazo in jo vrže na tla, končno se razbije.

ANAMARIJA: Kako si upaš!? Kako!? To je njegovo najljubše darilo! Najljubše! Jaz sem mu jo dala! Jaz! Peter, povej ji! Jaz sem ti jo dala! Peter, povej ji, da bo vedela, pička, kaj sem jaz! Kdo sem jaz!

BRUNO: Oštja, babe, ste ušlatane!

ANAMARIJA: Povej ji, Peter! Zmeraj jo je imel ... na štafelaju! Zmeraj!

PETER: Pizda, zdaj bo pa tulila.

Sliši se pretresljiv jok Idiota, mukanje krav, hrzanje konja – vedno glasneje!

Kaos je na višku.

BRUNO *vpije v hlev*: Alo, mir! Dejte mir, oštja!

ANAMARIJA: Marino, bo mama, mamica bo ...

Anamarija odide k otroku.

IDA: Ne, ona, ona ga pa ne bo imela! Ne bo! Peter, daj naredi že kaj! Daj!

PETER: Poslušajte, gospod Bruno ...

IDA: Jebenti, Pero, zmigaj se!

PETER: Ti, poslušaj, vse je OK. Dam ti ženo, ti mi daj pa Idiota!

BRUNO: Ne, ki ne!

PETER: Jebenti boga, ga boš dal ali ga ne boš!

BRUNO: Nečem une! Dej mi to tle – Biondo! (Brinetto!)

PETER: Ej, čakaj malo, stari. To pa ...

IDA: A potem ... daš Idiota?

BRUNO: Ja, dam!

PETER: Ira, se ti meša?

IDA: Ida! Ida! Debil! Ja, meša se mi, idiot! Idiota hočem! Hočem ga!

Pograbi Bruna za laket, odideta. Kaos upada.

PETER: Ne, Ina, ne, ne mi tega delat ... Ne!

Prepozno. Boleče leze vase.

Smrdi. Tukaj tako smrdi. Mama ... mama ...

Peter skušen obsedi, Bruno se vrne.

BRUNO: Marino! Pridi ven! Ale, Marino!

Živali so se umirile. Tišina para dušo. Iz otroške sobe se vrne Anamarija.

ANAMARIJA: Marinota ni več. Je ... zaspal.

Peter zledeni, Bruno se nemo prekriža.

KONEC

